

EL TEOREMA

Des de que tinc ús de raó, he buscat la perfecció en tots els aspectes de la meva vida. Quan era un nen ja intuïa l'existència d'alguna cosa superior, un ideal de bondat i perfecció que començava a prendre forma dins la meva ment.

Ben aviat em vaig decantar cap als estudis científics. En part estava influenciat pel meu pare bioquímic i la meva mare informàtica, però jo ja tenia clar que només la ciència em permetria apropar-me al meu objectiu. Així que vaig estudiar la carrera de Matemàtiques i vaig fer una brillant tesi doctoral sobre el Teorema de Wiles-Fermat.

Potser pensareu que tenia una intel·ligència excepcional o que era un superdotat, però tot era fruit de molt d'esforç i hores d'estudi, i sobretot del meu amor per les matemàtiques. La meva vida girava al voltant de axiomes i equacions diofàntiques, i hauria donat qualsevol cosa per tenir un teorema amb el meu nom, o encara que fos un simple corol·lari...

Durant aquells anys vaig sortir amb moltes noies, però cap relació m'omplia tant com la meva relació platònica amb les matemàtiques. Elles s'adonaven aviat de que jo preferia les formes sinuoses de una corba de Koch.

Arran de la publicació del doctorat em van oferir una beca al "Institute of Rare Mathematics Research" de Massachusetts. Els meus pares ja s'havien jubilat, així que ens vam traslladar tots tres cap a la gèlida ciutat de Boston.

La nova feina va superar totes les meves expectatives. Allà treballaven algunes de les eminències que jo admirava, i per primer cop vaig conèixer altres persones que compartien la meva passió. De seguida em vaig integrar en aquell peculiar grup. Alguns diumenges organitzàvem barbacoes al jardí de casa nostra i hi convidàvem alguns dels meus companys. Entre salsitxes i cerveses gelades, discutíem apassionadament sobre el sentit filosòfic de les matemàtiques, mentre el meu pare fumava orgullós al seu balancí i la mare ens servia pastís de gerds.

En un d'aquests dinars se'm va apropar el doctor Kahn, el cap del meu departament. Era un home d'uns setanta anys que havia emigrat des de Polònia i havia dedicat la seva vida al desenvolupament d'una Teoria Estadística Quàntico-Relativa. En el seu peculiar accent em va dir que volia parlar-me d'un tema delicat que requeria discreció. Vaig agafar un parell de

cerveses i ens vam apartar del grup.

El doctor em va explicar que al Institut hi havia un grup de treball dedicat a certs experiments no permesos per la legislació americana, de manera que les seves investigacions es mantenien en el màxim secret. Em va dir que estaven a punt de demostrar un teorema que remouria les bases del coneixement actual. Però es trobaven amb un impediment per poder culminar la seva feina: necessitaven un voluntari disposat a sacrificar-se en arres de la ciència, i havien pensat en mi...

Aquella nit no vaig aclucar l'ull donant voltes a la proposta del doctor Kahn. Però el que de veritat no em deixava dormir era l'emoció de conèixer de primera mà aquells experiments secrets. La curiositat científica, i la vanitat de saber-me escollit per una missió tan especial, em van fer decidir.

El dilluns següent em vaig presentar al lloc que m'havia indicat el doctor. Una hostessa em va rebre i em va fer passar a una sala on em van fer una exhaustiva revisió mèdica. Allò em va sorprendre una mica, ja que al Institut es donava importància a la ment, però es passava per alt qualsevol aspecte referent al cos. En acabar, em va demanar que l'acompanyés.

La vaig seguir per un llarg passadís fins arribar a una petita porta sense cap cartell, i amb una senyal em va indicar que entrés. Era una sala blanca sense mobles, amb un gran focus de llum blanca al sostre. A la paret del davant hi havia una petita finestra, era un forat de poc més d'un pam quadrat protegit per un vidre gruixut. M'hi vaig apropar i vaig albirar unes cares que em vigilaven des de l'altre costat del vidre. El següent que recordo és una forta descàrrega elèctrica que em va entrar pel clatell i em va recórrer tot el cos.

Quan em vaig despertar, la llum blanca m'enfocava i jo em sentia estranyament lleuger. No hi havia dolor ni preocupació, era com si m'haguessin fet un reset complet del cos i del cervell.

Uns homes amb bata blanca se'm van apropar observant-me amb curiositat, i entre ells vaig reconèixer al doctor Kahn. Els homes es van mirar entre ells i van començar a aplaudir i a donar-se copets a l'esquena. Semblava que jo tenia alguna cosa a veure amb la seva alegria, i per primera vegada a la vida em vaig sentir plenament feliç.

Aquell dia tot va canviar per a mi. Ni en els somnis més estrambòtics de la meva infantesa ho hagués pogut imaginar... No només vaig aconseguir allò que sempre havia somniat, sinó que puc dir amb humilitat que gràcies a mi es va assolir un cim en la història de la ciència.

Gràcies a aquella descàrrega m'he convertit en un Teorema, i com a tal ara sóc perfecte, infalible i immortal. Els científics admiren la meva perfecció, els estudiants se m'apropen amb respecte i fins i tot algun periodista s'ha interessat per mi. Els meus pares em contemplen orgullosos, tot i que la mare no pot dissimular les llàgrimes cada cop que em veu.

Ara sé que passaré a la Història, i les generacions futures pronunciaran amb admiració i respecte el meu nom: "Teorema de la Perfecció de Custardoy-Kahn".